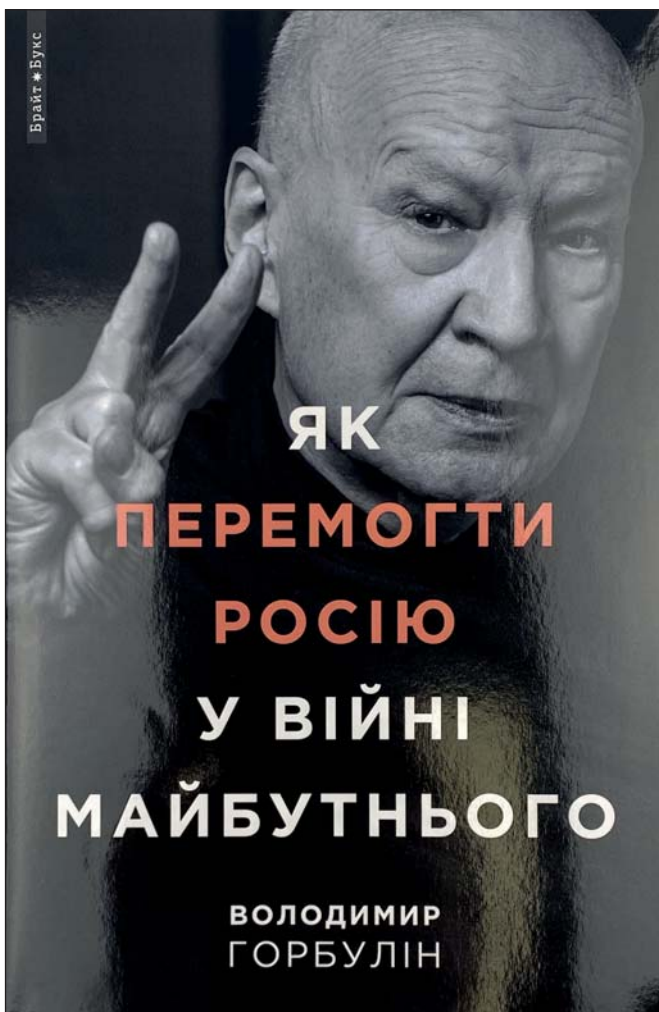

НЕЗАПІЗНИЛА РЕЦЕНЗІЯ НА КНИГУ ВОЛОДИМИРА ГОРБУЛІНА «ЯК ПЕРЕМОГТИ РОСІЮ У ВІЙНІ МАЙБУТНЬОГО

Володимир Горбулін. *Як перемогти Росію у війні майбутнього*. Видавництво: Брайт Букс. Видання друге, 2021 р. 248 с.

Про книгу від видавництва

Як перемогти Росію у війні майбутнього? Україна зіткнулася і веде війну з сильним, зловісно безпринципним врагом – ядерною Росією. Вистояти в конфронтації та успішно стримати натиск її непримиренності та агресії – дуже серйозне завдання для цього покоління українців. Саме результативне стримування означатиме для України перемогу.

Академік НАН України *Володимир Горбулін*, один з найавторитетніших фахівців у галузі безпеки та оборони, посвятивши свою книгу окресленню єдиного для перемоги шляху – відродження та зростання оборонного потенціалу країни, створення та розвитку в Україні асиметричного арсеналу стримування російської чи будь-якої іншої потенційної агресії. На думку автора, невід’ємним елементом такого асиметричного арсеналу є:

- * трансформовані розвідки,
- * перекроєна до контррозвідального органу Служба безпеки України,
- * спеціально підготовлені структури інформаційної боротьби,
- * кардинально модернізована армія,
- * вивірена, законодавчо оформлена територіальна оборона,
- * створення та розгортання нової ракетної техніки,
- * нові підходи у розвитку Сил спеціальних операцій,
- * оперативне переозброєння ЗСУ з акцентом на сучасні технології.

Володимир Горбулін: Для України конче необхідно почати готуватися до майбутніх війн як до війн майбутнього. І ця підготовка, на мій погляд, має трансформуватися у такі пріоритетні державні програми переозброєння:

Перша держпрограма – удосконалення системи управління ЗСУ та окремих озброєнь.

Друга держпрограма – розвиток сучасних систем радіоелектронної розвідки (РЕР) та радіоелектронної боротьби (РЕБ).

Третя держпрограма – розвиток державної системи ППО.

Четверта держпрограма – розвиток високоточних засобів ураження.

П’ята держпрограма – розвиток безекіпажних платформ та ударної робототехніки.

Наступне десятиліття стане для України найнебезпечнішим і найнепередбачуванішим у новітній історії держави. Тому одним із ключових завдань у сфері розвитку оборонного потенціалу є перетворення майбутньої війни на безглузду і безуспішну для агресора.

(Джерело <https://tverezo.info/post/126580>)

Богдан Залізняк
канд. філ. наук,
керівник пресцентру наукової журналістики
Західного наукового центру
НАН України і МОН України,
член НСЖУ і НСПУ,
м. Львів

Спочатку – цитата з вступного слова до книжки «Як перемогти Росію у війні майбутнього» видатного українського державного діяча **Володимира Горбуліна**, який мав честь бути радником з питань національної безпеки і оборони України, першим секретарем Ради національної безпеки і оборони України, першим віцепрезидентом Національної академії наук України (він є ним і нині): «Першочергове завдання інтелектуальної еліти країни – не лише сформуванню образ майбутнього, а й ретельно підготувати інструментарій для зустрічі з ним. Знання про наше минуле, наявність у генетичній пам'яті страшних репресій і нещадної готовності до винищення заради домінування – усе це має змусити нас підійти до створення арсеналу протидії без сентиментальних церемоній» (с. 10).

Власне, ця книжка одного з найвідоміших стратегічних мислителів України і є тим інструментарієм, який вчить нас усіх, а головне – молоде покоління, що входить у свій життєво-творчий шлях, готовності свою країну обороняти. Для цього треба набиратись знань і по-справжньому працювати для протидії тим силам, які прагнуть знищити Україну або перевести її під свою імперську залежність.

Автор розповідає про те, як створювати і розвивати оборонний потенціал України, а для цього необхідно, зокрема, надбати вміння творити сильний асиметричний арсенал протистояння.

Тепер – назви кількох розділів, які, як на мене, й зацікавлять читача: «Хотят ли русские войны», «Асиметричний горизонт України», «Спорядження для лицарів плаща і кинджала», «Непереможна рать: манжети для територіальних військ», «Армія як ядро національної сили», «Нові оборонні технології: головна асиметрична сила», «Технологічні засіки України: джерела нелінійної сили», «Як не проспати глобальної трансформації».

Для досягнення своєї мети маємо впроваджувати також штучний інтелект, а одним із найперспективніших видів зброї для діючого населення мають ставати інформаційні технології. Головне – запроваджувати асиметрію як у військовій справі, так і в сфері національної безпеки. Така стратегія має базуватись на національній філософії та ідеології.

Володимир Горбулін доречно цитує системного американського вченого **Ллойда Ештона Фоллєрса**, який ще у 1974 році в своїй книжці «Антропологія національної держави» писав: «найсерйозніші проблеми націй і національних держав найчастіше пов'язані не з економікою, політикою або обороною, а з нематеріальними, неосяжними символами. Усі успішні нації мають набір стрижневих символічних елементів, що є для їхніх громадян своєрідними «критеріями істини». Наш супротивник РФ акцентує, як правило, свої зусилля перехопити Україну під своє крило на інформаційній зброї. У зв'язку з цим (і не тільки) українська журналістика мала б міцніше ставати на свої ноги, адже є нагальна потреба давати гідну відсіч агресору.

Проблем маса. Скажімо, й досі немає на належному рівні тісної співпраці органів безпеки з приватними підприємствами, котрі є носіями найновішої технології.

Дев'ятий розділ «Як не проспати глобальної трансформації» починається висловлюванням прем'єр-міністра Великої Британії **Вінстона Черчилля** ще 1936-го року: «Сьогодні світ ділиться на країни самовпевнені, які ведуть себе агресивно, і країни, що втратили впевненість і поводяться безглуздо».

А яка ситуація у світу нині? Що діється в світі – і урядово, і громадським вектором? І як діє Україна? «Якщо ми хочемо бачити Україну успішною розвинутою й захищеною державою, – вже не перший раз у книжці констатує і прогнозує Володимир Горбулін, – то маємо забезпечити створення безлічі нелінійних, нестандартних рішень – у політиці, економіці, енергетиці, інформаційному просторі, сфері безпеки, оборони тощо. А для цього необхідна динамічність прийняття рішень» (с. 192).

Шановні читачі! А як ви вважаєте, чи динамічно приймаються рішення в Україні – і в сфері захисту, і в економічному розвитку, і в сфері інформації? І, рідчужа, – у сфері науки.

У «Висновку» книги читаємо: «Не без гіркоти я змушений констатувати, що Україна, маючи незаперечний і невичерпний потенціал практично в усіх сферах, залишає його здебільшого нереалізованим. Часом у розборах нереалізованих проєктів вітчизняної політики, дипломатії, економіки або сфери безпеки можна почути спекотні й важковагові аргументи про глобальну протидію факторів зовнішнього середовища, традиційної залежності від сильних держав і організацій».

Як на мене, головна біда полягає в тому, що ми, українці, науковці, політики, економісти не входимо глибоко у вирішення тих проблем, які б дозволили нам працювати над реалізацією потрібних рішень.

Сподіваюсь, що книга вірного українця Володимира Горбуліна – людини, яка все життя працює задля належного становлення України, – спонукає нас усіх до роботи. Тим більше, що книга присвячена «тим, хто захистив свободу й незалежність України у 2014 році, і тим, хто й далі робить це сьогодні» – так починає автор свою розмову з нами, українцями, про Україну.

Працюймо! І під час війни – також! ■